

PROJECT MUSE®

Father of Persian Verse

Tabatabai, Sassan

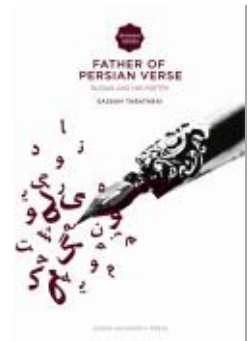
Published by Leiden University Press

Tabatabai, Sassan.

Father of Persian Verse: Rudaki and his Poetry.

first ed. Leiden University Press, 0.

Project MUSE.muse.jhu.edu/book/46350.

➔ For additional information about this book

<https://muse.jhu.edu/book/46350>

Access provided at 28 Mar 2020 16:32 GMT with no institutional affiliation

This work is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License.

Nature poems

Spring

A lush spring has arrived, colorful and effervescent,
With thousands of delights and decorations.
It is fair that the old man becomes young,
In a world that supplants old age with youth.
The mighty heavens have fielded an army:
An army of dark clouds led by the zephyr,
Lightning its artillery, thunder its drummer.
I have seen a thousand armies, never so fierce.
Look at that cloud, how it cries like a grieving man,
Thunder moans like a lover with a broken heart.
Now and then the sun peeks from behind the clouds
Like a prisoner hiding from the guard.
The world, which had been in pain for some time,
Has found a cure in this jasmine-scented wind.
A shower of musk streams down in waves,
On leaves, a cover of shiny new silk.
Snow covered crevices now bear roses.
Streams that had been dry now swell with water.
Upon the field, thunder howls like the wind.
Lightning cracks its whip from among the clouds.
On the meadow, a distant tulip smiles
Like the henna-painted nails of a bride.
The nightingale sings from the willow;
The starling answers from the cypress tree;
The ringdove's old song echoes from the cypress;
The nightingale serenades the red rose.
Now, drink wine. Now, be happy.
Now is the time for lovers.

آمد بهار خرم با رنگ و بوی طیب
 با صد هزار نزهت و آرایش عجیب
 شاید که مرد پیر بدین گه شود جوان
 گیتی بدیل یافت شباب از پس مشیب
 چرخ بزرگوار یکی لشکری بکرد
 لشکرش ابر تیره و باد صبا نقیب
 نفاط برق روشن و تندرش طبل زن
 دیدم هزار خیل و ندیدم چنین مهیب
 آن ابر بین که گرید چون مرد سوکوار
 و آن رعد بین که نالد چون عاشق کئیب
 خورشید را ز ابر دمد روی گاه‌گاه
 چو نان حصارایی که گذر دارد از رقیب
 يك چند روزگار، جهان دردمند بود
 به شد که یافت بوی سمن باد را طیب
 باران مشکبوی بیارید نو به نو
 وز برگ بر کشید یکی حله قصیب
 کنجی که برف پیش همی داشت گل گرفت
 هر جو یکی که خشك همی بود شد رطیب
 تندر میان دشت همی باد بردمد
 برق از میان ابر همی برکشد قضیب
 لاله میان کشت بخندد همی ز دور
 چون پنجه عروس به حنا شده خضیب
 بلبل همی بخواند در شاخسار بید
 سار از درخت سرو مراو را شده مجیب
 صلصل به سرو بن بر، با نغمه کهن
 بلبل به شاخ گل بر، با لحنك غریب
 اکنون خورید باده و اکنون زبید شاد
 کاکنون برَد نصیب حبیب از بر حبیب

Choose the cup bearer and the wine. Drink. Sing
Like the starling or the nightingale.
Even though this young spring is a sight to see,
It pales before the pleasure of seeing my lord.
In your old age, as throughout your youth,
Everyone has always marveled at you.
You have had many dreams, and fulfilled them all.
You are the source of majesty, splendor and joy.

ساقی گزین و باده و می خور به بانگ زیر
 کز کشت، سار نالد و از باغ، عندلیب
 هر چند نوبهار جهان است به چشم خوب
 دیدار خواجه خوب تر، آن مهتر حسیب
 شیب تو با فراز و فراز تو با نشیب
 فرزند آدمی به تو اندر به شیب و تیب
 دیدی تو ریژ و کام بدو اندرون بسی
 بارید کان مطرب بودی به فرّ و زیب